

Naslov originala:
Laini Taylor
MUSE OF NIGHTMARES

Copyright © 2018 by Laini Taylor
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2019

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Jelena Radojičić

LEKTURA I KOREKTURA:
Marija Samardžić

DIZAJN KORICE:
Predrag Marković

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

MUZA NOĆNIH MORA

LEJNI TEJLOR

Sve u ovoj knjizi je izmišljeno. Imena, likovi, mesta, i događaji su plod autorkine mašte ili su fiktivno opisani. Svaka sličnost s pravim događajima, mestima ili osobama, bilo živim bilo preminulim, je slučajna.

DEO I

* * *

elilit, imenica

Tetovaže koje, oko pupka, dobijaju
devojke plemena Jecaj kada po-
stanu žene.

*Arhaizam; iz korena reči eles (biće) +
lilitaj (sudbina),
Označava trenutak kada žena preu-
zima svoju sudbinu
I određuje njen životni put.*

KAO NAKIT, KAO PRKOS

Kora i Nova nikada nisu videle nijednog Mesartima, ali su znale sve o njima. Svi su znali. Znali su kakva im je koža: „plava poput safira”, rekla je Nova, iako nikada nisu videle ni safir. „Plava kao ledeni breg”, dodala je Kora. Njih su vidale sve vreme. Znale su da reč „Mesartimi” znači „Sluge”, iako to nisu bile obične sluge. Bili su to ratnici-čarobnjaci tog carstva. Mogli su da lete, da bljuju vatru, da čitaju misli, da se pretvore u senke ili da iz senke povrate svoje obličje. Dolazili su i odlazili kroz proreze na nebu. Mogli su da isceljuju, menjaju oblike i nestaju. Bili su nadareni za rat, neverovatno snažni i mogli su da predvide kako će neko umreti. Nisu mogli sve ovo odjednom, naravno, već je svako od njih imao jednu od tih sposobnosti, samo jednu, a nisu sami birali koju. Sposobnosti su bile u njima, kao i u svima, i čekale da se rasplamsaju kod onih koji budu bili te sreće da budu odabrani.

Kao što je Korina i Novina majka bila odabrana tog dana, pre šesnaest godina, kada je poslednji put neki Mesartim došao u Rivu.

Devojke su tada još bile bebe, pa nisu zapamtile Sluge s plavom kožom i njihovu letelicu koja je klizila po nebu, a nisu upamtile ni svoju majku jer su je Sluge povele sa sobom i načinile je jednom od njih, a ona se nikada nije vratila.

Nekada im je slala pisma iz Akve, carskog grada gde, kako je pisala, ljudi nisu samo beli ili plavi, već svih boja, a

palata od božanskog metala lebdi u vazduhu i kreće s jednog na drugo mesto. *Drage moje*, napisala je u poslednjem pismu koje im je stiglo pre osam godina. *Ja odlećem oдавде. Ne znam kada ću se vratiti, ali vi ćete do tada sigurno već odrasti. Brinite jedna o drugoj umesto mene i uvek zapamtite, ma šta vam drugi pričali: ja bih odabrala vas, da su mi oni dopustili da biram.*

Odabrala bih vas.

Zimi, na Rivi, ljudi su ubacivali pljosnato kamenje u vatra pre nego što bi ga stavili u krzna za spavanje, iako se brzo hladilo i od njega su se ljudima smrzavale kosti prilikom buđenja. Pa, te tri reči bile su kao zagrejano kamenje koje se nikada nije ohladilo, niti nekoga nažuljalo, a Kora i Nova su ih vukle svuda sa sobom. Bolje reći, nosile su ih, kao nakit. Kao prkos. *Neko nas voli*, pisalo im je na licu dok bi gledale Skoje, ili kada bi odbile da se poviju pred ocem. Nije to bilo bog zna šta, slova u zamenu za majku – a sada su imale samo sećanje na ta slova jer je Skoje pisma „slučajno” bacila u vatru – ali imale su i jedna drugu. Kora i Nova: prijateljice, saveznice. Sestre. Bile su neraskidivo vezane, kao stihovi jedne strofe koji sami za sebe ne bi imali smisla. Njihova imena mogla su isto tako da budu samo jedno ime – *Korainova* – toliko retko bi ih neko izgovarao posebno, a čak i tada zvučala su nepotpuno, kao jedna polovina školjke koju je neko na silu otvorio i slomio na dva dela. Jedna drugoj su bile sve na svetu. Nisu im bile potrebne čarobne moći da bi jedna drugoj čitale misli, dovoljan je bio pogled, a iako nisu bile blizakinje, njihove misli jesu. Stajale su rame uz rame i podržavale jedna drugu, prkoseći budućnosti. Kako god da bi ih pritisnuo život, i kako god bi ih izdao, znale su da imaju jedna drugu.

A onda su se Mesartimi vratili.

Nova je bila prva koja ih je videla. Bila je na plaži, i upravo se uspravila da skloni kosu s očiju. To je uradila podlakticom jer je u jednoj ruci držala kuku, a u drugoj ribarski nož. Šake su joj bile zgrčene oko njih, a ruke krvave

do lakata. Dok je sklanjala kosu sa čela, osetila je kako joj delimično sasušena krv zateže kožu. U tom trenutku nešto je zasijalo na nebu, a ona je podigla pogled da vidi šta je to.

„Kora”, rekla je.

Kora je nije čula. Njeno lice, takođe umazano krvlju, bilo je bezizražajno, otupelo od patnje. Zamahivala je nožem napred-nazad, ali pogled joj je bio prazan kao da je u mislima odlutala na neko lepše mesto, jer joj za ovaj odvratan posao razmišljanje nije bilo potrebno. Ogromno telo jednog vula stajalo je između njih, napola odrano. Po plaži je bilo prostrto na desetine takvih tela, a bilo je još prilika povijeha nad njima poput njih dve. Pesak je bio prekriven krvlju i mašću. Lešinari su krešitali, borili se za iznutrice, a plićaci su bili uzavreli od bodljivikavih riba i ajkula koje je privukao oštar, slankasti smrad. Bilo je vreme Klanja, najgore doba godine na Rivi – barem za žene i devojke. Muškarci i mladići su tada uživali. Nisu mahali kukama i noževima, već harpunima. Oni su ubijali te životinje i pravili trofeje od kljova koje bi im skinuli, a ostatak su ostavljali da leži. Kasapljenje je bio ženski posao, bez obzira na to što je bila potrebna veća snaga i izdržljivost nego za ubijanje. „Naše žene su jake”, hvalili su se muškarci gore na rtu, gde se nije osećao smrad i nije bilo muva. A one jesu bile snažne – i jesu bile iznurene i neraspoložene, drhtale su od napora umazane svim odvratnim tečnostima koje cure iz nečega mrtvog, kada je taj odsjaj privukao Novin pogled.

„Kora”, ponovila je, a ovoga puta je njena sestra podigla pogled, i pogledala ka nebu da vidi šta je to Nova spazila.

Iako je Nova već videla šta je gore kao da nije mogla to da prihvati, sve dok nije videla i Kora. Čim se i njena sestra zagledala u to, obe su zadrhtale od uzbuđenja.

Bila je to letelica.

Letelica – to je značilo samo jedno: Mesartimi.

A Mesartimi su značili...

Izlaz. Beg iz Rive i leda, od vulova i teškog rada. Beg od Skojine tiranije i očeve apatije, a u poslednje vreme

– posebno – od muškaraca. Tokom poslednje godine muškarci iz sela počeli su da zastaju dok one prolaze, i gledaju Koru, pa Novu, pa opet Koru, kao da biraju kokošku za klanje. Kora je imala sedamnaest godina, a Nova šesnaest. Njihov otac mogao je da ih uda kad god poželi. Jedini razlog zbog kog to nije učinio bilo je to što je Skoje, njihova maćeha, mrzela pomisao da će ostati bez svoje dve robinje. One su radile najveći deo posla i čuvale svoju malu polubraču. Ipak, Skoje nije mogla da ih zadrži zauvek. Devojke su bile kao dar koji treba dati drugome, a ne zadržati – ili, pre, kao stoka koju treba prodati, čega je bio svestan svaki otac na Rivi koji je imao primamljivu ćerku. A Kora i Nova, sa svojom svetlom kosom i sjajnim smeđim očima, bile su dovoljno lepe. Obe su imale tanak struk zbog kojeg se na prvi pogled nije videla njihova snaga, pa iako su im tela bila sakrivena pod slojevima vune i kože vulova, bokove nisu mogle lako da sakriju. Imale su obline takve da bi postelja od krzna uvek bila topla, a bilo je poznato da ne beže od napornog rada. Brzo bi se udale. Do Duboke zime, sigurno, do mračnog doba godine postale bi nečije žene, živele bi s onim ko njihovom ocu da najbolju ponudu, i više ne bi bile jedna sa drugom.

Nije bila stvar samo u tome što bi se razdvojile, niti u tome što nisu želele da postanu žene. Najgore od svega bilo je to što bi izgubile laž.

Kakvu laž?

Ovo nije naš život.

To su govorile jedna drugoj otkad znaju za sebe, naglas, kao i bez ijedne reči. Pogledale bi se na određeni način, duboko i usredsređeno, pogledom koji je govorio više od reči. Kada bi im bilo najteže – usred Klanja, dok bi išle od tela do tela, ili kada bi ih Skoje ošamarila, ili kada bi im nestalo hrane iako se zima još nije završila – ta laž je gorela između njih. *Ovo nije naš život. Mi ne pripadamo ovde. Mesartimi će se vratiti i odabrati nas. Ovo nije naš pravi život.* Koliko god da je bilo teško, ove reči su im ulivale snagu. Da je jedna od

njih bila sama, da nisu imale jedna drugu, te reči bi davno zamrle, kao plamen sveće koji štite jednom rukom. Ipak, bilo ih je dve, i uspele su da ih sačuvaju između sebe, videle su ih jedna u drugoj i delile ih jedna sa drugom, nikada same i nikada poražene.

Šaputale bi noću o tome kakav bi mogle da imaju dar. Postaće moćne poput njihove majke, u to su bile *sigurne*. One su rođene da budu ratnice-čarobnice, a ne neveste koje će obavljati teške poslove, ili čerke-robinje; njih će otpremiti u Akvu, na obuku za borbu, gde će nositi božanski metal uz голу kožu, a kada dođe vreme i njih će poslati Van – gore, napolje, kroz otvor na nebu, da postanu junakinje carstva, plave poput safira i glečera, i lepe poput zvezda.

Ali godine su prolazile, Mesartimi nikako nisu dolazili, a laž se sve više tanjila tako da su, kada bi pogledale jedna drugu kako bi povratile veru, počinjale da nalaze strah. Šta ako ovo ipak jeste naš život?

Svake godine na noć uoči Duboke zime, Kora i Nova bi se popele na greben uz stazu klizavu od leda kako bi videle sunce kada se na kratko pojavi, znajući da ga u sledećih mesec dana neće videti. Ako bi njihova laž nestala, bilo bi to kao da je nestalo sunce – ne samo na mesec dana, već zauvek.

Stoga, to što su ugledale letelicu... bilo je kao povratak svetlosti.

Novi se oteo uzvik. Kora se smejala – radosno i rasterećeno i... optužujuće. „Danas?” upitala je taj brod na nebu. Vrtela se u krug dok je zvonak zvuk njenog smeha odjekivao plažom. *Zaista?*

„Niste mogli da dođete prošle nedelje?” zavapila je Nova, zabacivši glavu s istom radošću i rasterećenjem u glasu, i podjednako oštro. Bile su prekrivene znojem, umrljane krvlju, očiju crvenih od oštrog mirisa creva i gasova, a Mesartimi su došli *baš sada*? Na celoj plaži, između vlažnih i praznih ljuštura napola iskasapljenih zveri i oblaka muva koje ujedaju, i druge žene su podigle poglede. Noževi su se

umirili. Žene su se uskomešale od divljenja dok su, otupele od klanja, zbunjeno posmatrale kako se brod približava. Bio je načinjen od božanskog metala jarkoplave boje, i bleštav poput ogledala od kog se odbijaju zraci sunca koji prže kroz njihovo vidno polje.

Brodovi Mesartima bili su oblikovani mislima njihovih kapetana, a ovaj je ličio na osu. Krila su mu bila glatka poput oštrice noža, a glava ovalna, s dva velika kruga na mestu očiju. Telo broda, poput insekta, bilo je sastavljeno od grudnog i trbušnog dela između kojih je bio uzani pojas. Čak je imao i žaoku. Leteo je iznad njihovih glava, ustremivši se prema rtu, a zatim nestao iz vida iza kamene ograde koja je selo štitila od vetra.

Kori i Novi je zaigralo srce. Vrtelo im se u glavi i drhtale su od uzbuđenja, treme, poštovanja, nade i oslobođenja. Zamahnule su svojim kukama i noževima i zaboje ih u vula. Obe su znale, dok su puštale izlizane drške svog oruđa, da se nikada neće vratiti po njega.

Ovo nije naš život.

„Šta vas dve mislite da radite?” upitala je Skoje dok su se one splitale prema obali.

Nisu obraćale pažnju na nju, dok su padale na kolena u zaleđenom plicaku kako bi umile svoja lica. Morska pena bila je ružičasta, s flekama od masti i hrskavice koje su poigravale na talasima, ali bila je čistija od njih. Trljale su kožu i kosu same sebi i jedna drugoj, pazeći da ne zagaze suviše duboko gde su vrebale ajkule i ribe s bodljama.

„Vraćajte se na posao, vas dve”, grdila ih je Skoje. „Nije trenutak da prekinete.”

Zagledale su se u nju, ne verujući. „Mesartimi su stigli”, rekla je Kora, glasom prepunim čuđenja. „Idemo da nas testiraju.”

„Ne, dok ne završite tog vula, ne idete.”

„Završi ga sama”, rekla je Nova. „Tebe neće gledati.”

Skojino lice se zgrčilo. Nije navikla da joj njih dve odgovaraju, a to i nije bio običan odgovor. Osetila je oštrinu

Novinog tona. Bio je to prezir. Skoje je testirana pre šesnaest godina, i znali su koji je njen dar. Svi na Rivi bili su testirani pre šesnaest godina, sem beba, a samo jedna je Odabrana: Nioka, njihova majka. Nioka je zapanjujuće snažno bila nadarena za rat: *bukvalno* zapanjujuće. Mogla je da pošalje udarne talase – pravo u zemlju, ili u vazduh. Zatresla je selo kada se njena moć pokrenula po prvi put, i izazvala lavinu koja je zatrpala stazu koja je vodila ka oknima rudnika. Skojin dar je, tehnički, takođe bio ratni, ali tako slab da je ličio na šalu. Ona je mogla da izazove osećaj da vas neko bocka iglama – barem je mogla onoliko kratko koliko je trajalo njeno testiranje. Samo Odabrani su mogli da zadrže svoj dar, i to isključivo u službi carstva. Svi ostali su se vraćali u normalno stanje: bezvredni. Nemoćni. Bledi.

Uvređena, Skoje je podigla ruku da ošamari Novu, ali Kora ju je uhvatila za ruku. Nije rekla ništa. Samo je zavrтела glavom. Skoje je povukla ruku natrag, zapanjena isto onoliko koliko je bila besna. Devojke su uvek mogle da je razbesne – ne zbog neposlušnosti, već zbog ovog načina na koji su bile nedodirljive, na koji su bile *iznad*, na koji su gledale s visine na sve ostale, s nekog uzvišenog mesta na koje nisu imale pravo. „Mislite da će odabrati vas, samo zato što su odabrali nju?” upitala je. Savršena Nioka. Skoje je poželela da pljune. Nije bilo dovoljno to što je Nioka bila odabrana, otrgnuta iz ove pakleno ledene stenovite nedodije od ostrva, već je ostala i ovde, u srcu svog muža i mašti svojih kćeri, kao i u dragim uspomenama svih ostalih. Nioka je dobila priliku da pobegne i da ostane tu kao lažno savršenstvo, uvek i zauvek lepa mlada majka koja je pozvana na važniji zadatak. Skoje je podsmešljivo iskrivila usne. „Mislite da ste bolje od svih nas? Mislite da je ona bila?”

„Da”, prosiktala je Nova na njeno prvo pitanje. „Da”, prosiktala je i na drugo. „I da.” Pokazala je zube. Želela je da grize, ali Kora ju je uhvatila za ruku i povukla je odatle, prema stazi koja je vijugala uz stenovito lice. Nisu bile jedine koje su se tamo uputile. Sve druge žene i devojke su

krenule natrag prema selu. Tamo su bili posetioči. Riva je bila dno svih svetova – mesto na kom bi se nalazio odvod kada bi svetovi imali odvode. Ma kakvi stranci bili su retkost kao i leptiri nošeni olujnim vetrom, a ovi stranci bili su *Mesartimi*. Niko to neće propustiti, čak i ako to znači da će se vulovi na plaži pokvariti.

Čuli su se razdragani glasovi, prigušeni smeh, kao i mrmljanje i zvižduci uzbuđenja. Nijedna druga nije se potrudila da se opere. Nije da bi se moglo reći da su Kora i Nova bile čiste, ali izribale su ruke i lica koji su se sad rumeneli, i prstima su začesljale kosu. Sve ostale bile su umazane i masne, potamnele od krvi, neke su još držale svoje udice i noževe.

Izgledale su kao roj žena-ubica koje naviru iz neke košnice.

Stigle su do sela. Brod u obliku ose bio je na čistini. Muškarci i mladići bili su okupljeni oko njega, a svojim ženama uputili su zgrožene poglede, pune stida. „Izvinjavam se zbog smrada”, rekao je seoski starešina, Šergeš, svojim cenjenim posetiocima.

I tako su Kora i Nova videle *Mesartime* po prvi put – ili možda drugi, pošto su bile bebe u Niokinom naručju pre šesnaest godina, kada je stajala tu gde su one stajale sada, pre nego što će se njen život promeniti.

Bilo ih je četvoro: tri muškarca i jedna žena, i bili su, naravno, plavi kao sante leda. Ako je bilo i traga nadi da bi Nioka mogla da bude s njima, sada je umrla. Nioka je imala kosu svetlu kao i njene ćerke. Kosa ove žene bila je zategnuta, kovrdžava i crna. Što se muškaraca tiče, jedan je bio visok, obrijane glave, a jedan je imao dugu belu kosu koja mu je u pramenovima visila do struka. Što se poslednjeg tiče, bio je običan, osim što mu je koža bila plava. Ili se trudio da bude običan. Kosa mu je bila smeđa, lice jednostavno. Nije bio ni visok ni nizak, ni zgodan ni ružan, ali uprkos tome bilo je nečega u njemu što je privlačilo pogled s njegovih drugova na njega. Njegov stav, nadmeno držanje

glave? Bez određenog razloga, Kora i Nova bile su sigurne da je on kapetan, da je oblikovao božanski metal u osu kojom je upravljao dovde. On je bio kovač.

Od svih mesartimskih darova, a bilo ih je previše da bi mogli da se nabroje, nove mutacije su se događale sve vreme na večito rastućem spisku magijskih moći, jedan dar je bio najveći. Svako rođen u svetu Mesareta imao je uspavanu sposobnost koja bi se probudila pri dodiru s božanskim metalom – kako su zvali redak plavi element, mesartijum. Ali od njih milion, samo šačica ljudi imala je taj najveći dar: da oblikuje sam božanski metal. Tu nekollicinu zvali su kovačima, jer su mogli da oblikuju mesartijum onako kako obični kovači oblikuju obične metale, iako njima nije bila potrebna ni vatra, ni čekić i nakovanj, već samo um. Mesartijum je bio najtvrdja poznata supstanca, potpuno otporna na sečenje, toplotu ili kiseline. Nije bilo moguće ni ogrebat ga, ali za kovačev um bio je beskrajno savitljiv i reagovao bi na misaonu naredbu. Oni su mogli da ga kopaju, da ga oblikuju, da probude njegova zadivljujuća svojstva. Mogli su da ga koriste za gradnju, da lete u njemu, da se povežu s njim, tako da je na neki način bio živ.

Bio je to dar o kom su maštala deca kad bi se u selu igrala Slugu, i o kom su sada šaputali, uzbuđeni i željni, pričajući o tome kakvi bi bili brodovi pod njihovom komandom: krilate ajkule i leteće zmije, metalne grabljivice, demoni i raže. Neki su nabrajali manje okrutne pojave: ptice pevačice, viline konjice i sirene. Aoki, Korin i Novin mlađi polubrat, izjavio je da bi njegov bio u obliku *guzice*.

„Vrata će biti rupa”, zapištao je, pokazavši prstom prema sopstvenoj.

„Draga Takra, ne dozvoli da Aoki bude kovač”, prošaputala je Kora, dozivajući anđela svetlosti kojem su se molili u njihovoj maloj kamenoj crkvi.

Nova je prigušila smeh. „Ratni brod u obliku guzice bio bi strašan”, rekla je. „Mogla bih da ukradem tu ideju ako se ispostavi da sam ja kovač.”

„Ne, nećeš”, rekla je Kora. „Naš brod će biti u obliku vula, u znak sećanja na naš dom.”

Ovoga puta nisu dovoljno prigušile smeh, i otac ih je začuo. Ućutkao ih je jednim pogledom. U tome je bio dobar. Mislile su da mora da je to njegov dar: ubica radosti, neprijatelj smeha. U stvari, na testiranju se ispostavilo da je on elemental. Mogao je da pretvara stvari u led, a to je, takođe, ličilo na njega. Međutim, njegov dar je bio slab, kao i Skojin, kao i svih drugih na Rivi, i zaista, kao i dar gotovo svih, bilo gde. Snažan dar je bio retkost. Zbog toga su Sluge išle u ovakve potrage i testirale ljude širom sveta, tražeći one igle u plastu sena koje će se pridružiti snagama carstva.

Kora i Nova znale su da su one te igle. *Morale* su da budu.

Njihovo ushićenje je splasnulo, ali ne zbog pogleda koji im je uputio otac, već zbog Slugu koje su gledale žene koje su se okupljale – i osetili njihov miris. Nisu uspevali da prikriju gađenje. Jedan od njih promrmljao je nešto ostalima, koji su na to odgovorili smehom, promuklim poput kašlja. Kora i Nova nisu mogle da ih krive zbog toga. Smrad je bio užasan čak i onima koji su se na njega navikli. Ko zna kako je onima koji nisu navikli na vulove, i onima koji nikada nisu morali da raspore ili oderu neku životinju? Bolelo ih je što su deo ove odvratne, samlevene gomile i što su znale da su za posetioce iste kao i ostali. Obe su u sebi očajnički preklinjale. Nisu znale da su u tom trenutku mislile isto, mada ih to ne bi iznenadilo.

Primetite nas, u sebi su preklinjale *Mesartime*. *Primetite nas*.

Baš kao da su to govorile naglas – kao da su povikale – jedan od njih četvoro zastao je u pola reči i okrenuo se pravo ka njima.

Sestre su se ukočile, držeći jedna drugu za ruku prstima utrnutim od držanja noža, i skupile se pred tim pogledom. Bio je to visoki Sluga s obrijanom plavom glavom. Čuo ih je. Mora da je njegova moć telepatija. Zagledao se u njihove oči, i... kao da je ulio svoj pogled u njih. Osetile su ga kao

travu koja se savija na vetru, kako pretura kroz njih i vidi, što su i želele, a zatim je rekao nešto ženi koja se nakon toga obratila Šergešu.

Seoski starešina je stisnuo usne, nezadovoljan. „Možda prvo mladiće...” usudio se da kaže, a žena je odgovorila. „Ne. Ovde teče krv Slugu. Prvo ćemo testirati njih.”

Tako su Kora i Nova odvedene u brod u obliku ose, a vrata za njima su se zatvorila stopivši se.

NEISCRPAN SPISAK UŽASA

Sarai je živela i disala košmare od svoje šeste godine. Četiri hiljade noći je u Jecaju istraživala predele snova, posmatrajući užase i stvarajući ih i sama. Ona je bila Muza Noćnih Mora. Stotine noćnih leptira su se spuštali na obrve. Nije dan muškarac, žena, pa ni dete nisu ih bili pošteđeni. Znala je čega se sve stide i užasavaju, poznavala njihove žalosti i strahove, i mislila je... verovala je... da zna svaki užas, i da je ništa ne može iznenaditi.

Bilo je to pre nego što je kleknula u cveće koje je raslo u bašti citadele, kako bi pripremila sopstveno telo za kremaciju.

Jadno i slomljeno, ležalo je u belom cveću, okruženo predivnim, raskošnim bojama – plavim nebom, ružičastom svilom, kosom boje cimeta, crvenom krvlju.

Punih sedamnaest godina, to je bila ona. Te noge koračale su po podovima citadele, neumorno i beskrajno kružeći. Te usne su se osmehivale, izbacivale vrisak noćnih leptira ka nebu i pile kišu iz srebrom ukrašenih šolja. Sve to, što je nekada bila Sarai, bilo je zarobljeno u kostima i mesu koji su ležali pred njom. To je nekada bila ona. Sada je bila otrgnuta odatle, smrt joj je skinula kožu, a ovo telo, bilo je... šta? Samo stvar. Ostatak njenog života koji se završio. A sada će i njega spaliti.

Spisak užasa nikada neće biti iscrpljen. Sada je to znala.